

Arrest

nr. 67 733 van 30 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense en Russische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart zowel het Armeense als het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Armeense origine te zijn.

Van uw geboorte op 6 mei 1982 tot 2002 verbleef u in Armenië. U verliet Armenië en vertrok naar de Russische Federatie omdat er in Armenië geen werk was.

Tot uw vertrek naar België verbleef u in de Russische Federatie.

In 2009 heeft u de Russische nationaliteit verworven.

U verklaart de Russische Federatie te hebben verlaten omwille van volgende redenen.

Uw echtgenoot, A.K.(...), is Russisch staatsburger en van Armeense origine. Hij is in Georgië geboren. Na het uitbreken van het conflict tussen de Russische Federatie en Georgië in 2008 zijn de problemen begonnen. Personen met een niet-Russisch uiterlijk, waaronder Armenen en Georgiërs, werden in de Russische Federatie ondervraagd en aangevallen.

Uit angst hiervoor bracht u uw zoon, A.K.(...), niet meer naar de kleuterschool.

Op 14 oktober 2009 werd uw man 's nachts aangevallen toen hij van het café dat hij in Rostov-na-Donu had, naar huis terugkeerde. Uw man liep hierbij brandwonden aan zijn hoofd en schouders op. Meteen na de aanval werd uw man door vrienden naar het ziekenhuis gebracht. U werd hiervan de volgende ochtend op de hoogte gebracht. Uw man verbleef verschillende dagen in het ziekenhuis. Na deze aanval heeft uw man met behulp van een onbekende tussenpersoon hieromtrent klacht neergelegd bij de politie. Deze klacht is zonder resultaat gebleven.

Eind 2009 of begin 2010 begon uw man oproepingsbrieven te krijgen om zich aan te melden bij verschillende politiediensten. Ze wilden hem beschuldigen van spionage. De laatste oproepingsbrief ter attentie van uw man dateert van november 2010. Uw man ging niet op deze convocaties in uit angst om er niet meer van terug te keren.

Begin 2010 werd uw man aangevallen in zijn café met een bijl. Hij raakte hierbij gewond aan zijn been. Toen is uw echtgenoot voor verzorging naar de polikliniek nummer 4 gegaan.

In de winter van 2010 vroegen mannen in het café waar uw man was. Hij was toen niet aanwezig in het café.

Op 27 december 2010, rond 8 uur 's avonds, werd de deur van uw huis ingestampt door 7 à 8 gewapende en gemaskerde mannen. Uw oudste zoon, A.K.(...), kreeg stampen. Ze vroegen naar uw man, die op dat moment niet aanwezig was en haalden het huis overhoop. Wanneer ze weggingen, zeiden ze u dat ze zouden terugkomen. U belde uw man op en vertelde hem wat er gebeurd was. Uw man is sindsdien niet meer naar huis gekomen.

U bent van mening dat de xenofobe ingesteldheid van Russen tegenover personen van een andere origine de oorzaak is van bovenstaande problemen. Misschien kunnen deze problemen ook veroorzaakt zijn door het feit dat uw man afstamt van de adellijke clan van Kalantarovs.

Op 30 december 2010 nam u in Rostov de trein naar Moskou. Op 4 januari 2011 nam u in Moskou het vliegtuig naar Griekenland, waarna u een vliegtuig naar België nam en diezelfde dag in België aankwam.

Op 1 februari 2011 heeft u, vergezeld door uw 2 zonen, A.(...) en A.K.(...), een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde Belgische asielinstanties.

Na de inval in uw huis op 27 december 2010 is uw zoon A.(...) ernstig geschrokken en is hij minder spraakzaam geworden.

U vreest voor het leven van uw kinderen en het leven van uw man.

Uw vader, T.K.(...) (O.V. 5.570.976: K.K.(...)), uw moeder M.C.(...) (O.V. 5.570.976), en uw 2 broers, H.(...) en H.C.(...) (respectievelijk O.V. 5.570.849 en O.V. 5.570.843), zijn eveneens in België.

Uw asielaanvraag houdt geen verband met de asielaanvragen van uw ouders en 2 broers.

U bent in het bezit van volgende documenten: 7 convocaties dd. 15.05.2010, dd. 25.08.2010, dd. 28.08.2010, dd. 15.09.2010, dd. 08.11.2010, dd. 23.11.2010 en dd. 26.11.2010 ; een brief van een advocaat ; een medisch attest betreffende uw man dd. 24.10.2010 ; een attest van arbeidsongeschiktheid betreffende uw man ; een kopie van de verblijfsvergunning van uw vader T.K.(...) (O.V. 5.570.976: K.K.(...)) ; uw huwelijksakte ; een duplicaat van de geboorteakte van uw zoon A.K.(...) ; een duplicaat van de geboorteakte van uw zoon A.K.(...) ; 3 krantenartikels ; uw verzekeringspolis ; een programmaboekje van een bal betreffende een adellijke bijeenkomst ; de uitnodiging voor dit bal ; het ticket voor ditzelfde bal ; een uitnodiging voor een congres ; uw medische verzekeringspolis ; de medische verzekeringspolis voor uw zoon A.K.(...) ; de medische verzekeringspolis voor uw zoon A.K.(...) ; een getuigschrift betreffende de afstamming van uw man ; de geboorteakte van A.A.(...), de vader van uw man, een enveloppe waarin u bovenstaande documenten verzamelde en 4 treintickets met 3 bijbehorende verzekeringspolissen."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u verklaart zowel Russisch staatsburger als Armeens staatsburger te zijn (CGVS, p. 3).

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier dat noch Armenië noch de Russische Federatie dubbel staatsburgerschap verbiedt. Meer bepaald is er een verdrag tussen de 2 betreffende landen dat zowel Armeense als Russische staatsburgers in staat stelt het staatsburgerschap van beide landen aan te nemen.

Bovendien voldoet u volgens bovenstaande informatie niet aan de criteria om 1 van beide staatsburgerschappen te verliezen.

Daarenboven heeft u uw Armeens paspoort in uw huis in de Russische Federatie achtergelaten en heeft u nooit een document ontvangen dat stelt dat u geen Armeens staatsburger meer bent (CGVS, p. 3). Dit impliceert dat u geen beroep heeft gedaan op de procedure ter beëindiging van het Armeense staatsburgerschap.

Immers, uit bovenstaande informatie blijkt dat bij deze procedure het Armeens paspoort dient afgegeven te worden en de aanvrager een document krijgt waarin de beëindiging van het Armeense staatsburgerschap bevestigd wordt.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u zowel het Armeense als het Russische staatsburgerschap bezit.

U heeft niet aannemelijk kunnen maken dat u niet op bescherming zou kunnen rekenen van de Armeense autoriteiten.

Immers, u heeft de Armeense autoriteiten niet op de hoogte gesteld van uw problemen in Rusland (CGVS, p. 18).

Ook heeft u niet aannemelijk kunnen maken niet te kunnen terugkeren naar Armenië. Immers, uw verklaring volgens dewelke u Armenië heeft verlaten omwille van het gebrek aan werk en u hierdoor niet zou kunnen terugkeren naar Armenië (CGVS, p. 20), is niet afdoende. Immers, werkloosheid is een asielmotief dat geen verband houdt met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch met criteria vermeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens blijkt dat er discriminatoire redenen aan de oorzaak hiervan zouden liggen, noch dat iemand u wilt vervolgen of schade toebrengen in Armenië.

U stelde immers uitdrukkelijk (CGVS, p. 18) geen problemen te hebben gekend in Armenië.

Uit bovenstaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat u geen beroep heeft gedaan op de Armeense autoriteiten en u geen afdoende reden geeft waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Armenië.

Aangezien u de Armeense nationaliteit bezit en u geen problemen aanhaalt in Armenië waardoor u noch de vluchtelingenstatus noch subsidiaire bescherming kan worden toegekend, dienen de door u aangehaalde problemen in Rusland niet meer onderzocht te worden.

De afwijzing van uw asielaanvraag ten overstaan van het land waarvan u, als bipatride naast Rusland, de nationaliteit bezit, meer bepaald Armenië, volstaat immers om te besluiten dat u in de mogelijkheid bent om zich onder de bescherming van Armenië te stellen voor uw vrees ten overstaan van Rusland.

Volledigheidshalve kan wat betreft de door u aangehaalde problemen in Rusland bovendien verwezen worden naar verschillende tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en het door u neergelegde medisch attest betreffende uw man dd. 24.10.2010.

Zo verklaart u dat uw man tijdens een aanval brandwonden opliep, waarna hij meteen door vrienden naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS, p. 10). Echter, uit het betreffende medisch attest blijkt dat uw man pas 2 dagen na het oplopen van de brandwonden in het ziekenhuis is opgenomen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat u zich misschien vergist, dat u het zich niet herinnert, dat het dan zo gebeurd is zoals aangegeven op het medisch attest en dat uw man soms een etmaal in zijn café bleef (CGVS, p. 12).

Deze verklaringen zijn echter niet afdoende. Immers, er mag van u verwacht worden dat uw verklaringen onderling consistent zijn en consistent zijn met de inhoud van de door u neergelegde documenten.

Ook stelt u dat uw man brandwonden had opgelopen op het bovenste deel van zijn lichaam, meer bepaald op zijn hoofd en schouders (CGVS, p. 10). Ook verklaart u niet te weten of uw man elders op zijn lichaam verbrand was, gezien u enkel zijn hoofd en schouders heeft gezien toen hij er een zelf op aanbracht (CGVS, p. 11). Het betreffende medisch attest stelt echter dat uw man verbrand werd aan zijn buik, vingers en tenen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt u dat er op zijn buik geen grote brandwonden waren en dat hij zijn vingers misschien verbrand waren omdat hij zich wilde redden (CGVS, p. 11 & 12).

Deze verklaring is niet afdoende gezien ze niet verklaart waarom u de brandwonden op zijn buik en vingers niet heeft vermeld toen u werd gevraagd of uw man nog andere brandwonden had (CGVS, p. 11).

Bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen aangezien ze niet aantonen dat u niet op de bescherming zou kunnen rekenen van de Armeense autoriteiten.

Bovendien kunnen nog de volgende vaststellingen met betrekking tot deze documenten worden gemaakt.

Wat de 7 door u neergelegde convocaties betreft (dd. 15.05.2010, dd. 25.08.2010, dd. 28.08.2010, dd. 15.09.2010, dd. 08.11.2010, dd. 23.11.2010 en dd.26.11.2010), dient opgemerkt te worden dat u verklaart ze niet gelezen te hebben (CGVS, p. 8).

Er kan echter redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat zij de door haar neergelegde documenten heeft gelezen en op de hoogte is van de inhoud ervan. Deze vaststelling getuigt van een desinteresse in de door u verklaarde problemen. Bovendien stellen de door u neergelegde convocaties enkel dat uw man opgeroepen wordt om zich bij verschillende politiediensten aan te melden als getuige en om verklaringen af te leggen.

Doch stellen deze convocaties geenszins dat ze uw man wilden beschuldigen van spionage, zoals u beweert (CGVS, p. 8). Bijgevolg kunnen de convocaties de door u verklaarde problemen niet aantonen. De brief van een advocaat stelt enkel dat uw man verscheidene keren werd opgeroepen naar de politiedienst OVD in de hoedanigheid van getuige. Doch bevat deze brief geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Het door u neergelegde attest van arbeidsongeschiktheid betreffende uw man stelt dat uw man verschillende dagen in het ziekenhuis is behandeld, doch bevat het geen informatie betreffende de oorzaak van de door hem opgelopen verwondingen en kan het de vastgestelde tegenstrijdigheden in verband met de aanval op uw man waarbij hij brandwonden opliep, geenszins weerleggen. De kopie van de verblijfsvergunning van uw vader bevat enkel persoonsgegevens betreffende uw vader, doch bevat het geen gegevens betreffende de door u verklaarde problemen. Uw huwelijksakte, het duplicaat van de geboorteakte van uw zoon A.K.(...), het duplicaat van de geboorteakte van uw zoon A.K.(...), uw verzekeringspolis, uw medische verzekeringspolis, de medische verzekeringspolis voor uw zoon A.K.(...) en de medische verzekeringspolis voor uw zoon A.K.(...) bevatten persoonsgegevens en verzekeringsgegevens betreffende u en uw kinderen, doch bevatten deze documenten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Wat de 3 door u neergelegde krantenartikels betreft, dient opgemerkt te worden dat u zelf stelt dat u met deze artikels de afkomst en adellijke titel van uw man wilt

aantonen (CGVS, p. 13). De afkomst en adellijke titel van uw man wordt niet in twijfel getrokken. Bijgevolg kunnen de krantenartikels bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ook het programmaboekje van een bal betreffende een adellijke bijeenkomst, de uitnodiging voor dit bal, het ticket voor dit bal, het getuigschrift betreffende de afstamming van uw man en de geboorteakte van A.A.(...), de vader van uw man, tonen eveneens de afkomst en adellijke titel van uw man aan die niet ter discussie staat, doch bevatten deze documenten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Wat de uitnodiging voor een congres betreft, dient opgemerkt te worden dat het louter een uitnodiging betreft, en geen informatie bevat betreffende de door u verklaarde problemen. Wat de enveloppe waarin u de andere door u neergelegde documenten verzamelde, betreft, dient opgemerkt te worden dat uzelf verklaart dat u hiermee niets wil aantonen (CGVS, p. 10). Bovendien bevat deze enveloppe enkel adresgegevens, doch geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. De 4 treintickets met 3 bijbehorende verzekeringspolissen bevatten louter informatie betreffende uw reis van Rostov naar Moskou, doch bevatten deze documenten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen. Het medisch attest betreffende uw man dd. 24.10.2010 werd reeds besproken. Bijgevolg kunnen de door u neergelegde documenten bovenstaande beslissing niet wijzigen."

1.3. De commissaris-generaal weigert aan verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 21 juni 2011 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het materiële motiveringsbeginsel, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Verzoekster roept tevens een manifeste appreciatiefout in.

Verzoekster meent dat zij wel aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet naar Armenië kan terugkeren. Zij stelt dienaangaande dat zij geen familieleden of verwanten meer heeft in Armenië.

Zij betwist ook dat zij kan terugkeren naar Armenië, gelet op haar *“persoonlijk profiel als alleenstaande vrouw”* zonder familie en zonder inkomen waardoor het voor haar uitgesloten is zich opnieuw in Armenië te vestigen.

Verzoekster stelt verder dat haar vrees ten opzichte van Rusland wel degelijk gegrond is.

Volgens haar wordt de geloofwaardigheid van haar verklaringen ten onrechte in twijfel getrokken omdat er tegenstrijdigheden zouden voorkomen tussen haar verklaringen en het medische attest betreffende haar man; zij is de mening toegedaan dat deze niet als dermate belangrijk kunnen worden beschouwd dat ze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnen. Verzoekster verduidelijkt hierbij nog dat zij enkel verklaard heeft dat de belangrijkste brandwonden zich op het bovenlichaam van haar man bevonden. Volgens haar is er geen ernstige reden om haar verklaringen in twijfel te trekken.

Verzoekster meent dat het voor haar onmogelijk is om op een normale manier in Rusland te leven.

Zij stelt dat zij al het mogelijke gedaan heeft om haar verklaringen te staven met overtuigingsstukken. Zij laat gelden dat de commissaris-generaal haar relaas onvoldoende onderzocht heeft en geen evaluatie gemaakt heeft van alle stavingstukken die werden overgemaakt met nalating van haar het voordeel van de twijfel te gunnen.

Verzoekster meent dat haar verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat haar asielrelaas beantwoordt aan artikel 48/4, §2 b. van de vreemdelingenwet. Verzoekster vreest bij een eventuele terugkeer naar haar land het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekster vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en desgevallende de zaak terug te verwijzen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. Artikel 48/3, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekster of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekster de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.5. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zowel over de Armeense als over de Russische nationaliteit beschikt.

Verzoekster betwist dit niet.

Verzoekster toont niet aan dat zij niet op de bescherming kan rekenen van de Armeense autoriteiten.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, vereist immers dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan inroepen, of als gevolg van een vrees voor vervolging niet wil inroepen.

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land kan stellen of zich wegens een reëel risico op ernstige schade niet onder de bescherming van zijn land wil stellen.

Het is dus aan de asielzoeker om alle mogelijkheden tot bescherming in zijn land of landen van zijn nationaliteit uit te putten of te verklaren waarom hij geen beroep deed op de nationale autoriteiten.

In casu blijkt uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de Armeense autoriteiten niet op de hoogte gesteld heeft van haar problemen in Rusland en aldus geen enkele poging heeft ondernomen om in Armenië nationale bescherming te verkrijgen (zie verhoorverslag van 14 april 2011, p. 18). Verzoekster blijft bijgevolg in gebreke om aan te tonen dat de Armeense autoriteiten onwillig zijn om bescherming te verlenen.

De beweringen van verzoekster dat zij niet kan terugkeren naar Armenië omdat zij er geen familieleden of verwanten meer heeft en dat zij er geen inkomen heeft, zijn louter motieven van socio-economische aard die niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag of onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Verzoekster verduidelijkt overigens in haar verzoekschrift niet om welke redenen haar beweerde *“profiel van alleenstaande vrouw, zonder familie”* haar -om redenen zoals bepaald in de criteria van het Vluchtelingenverdrag- zouden verhinderen om terug naar Armenië te keren. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat ze geen problemen kende in Armenië (zie verhoorverslag van 14 april 2011, p. 18).

Gelet op al deze elementen is in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekster naar Armenië kon gaan wonen en zich daar onder de bescherming van de Armeense autoriteiten kon stellen.

Vermits aldus moet worden aangenomen dat verzoekster in Armenië bescherming kan genieten vanwege de autoriteiten aldaar, moet niet worden overgegaan tot een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen

voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 14 april 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE